

maar die toch van secundair gewicht zijn, en nooit een plaatselijke kerk met dwang kunnen worden opgelegd. Hierin handhaven wij de christelijke vrijheid, die ten diepste alleen is onderworpen aan wat de Heere in Zijn getuigenis ons zegt¹⁾.

Een tweede macht, die besproken moet worden, is die der overheid.

Haar macht is niet dienend, maar heerschend. Hier gelden gansch andere regelen, dan op kerkelijk terrein.

Mag in het geestelijke de mensch niet aan banden worden gelegd, in het natuurlijke en staatkundige leven staat het iedelfst allerminst vrij om te doen, wat hij wil. Dat leidt tot rebellie en anarchie. Wij hebben de overheid onderdanig te zijn, zelfs de kwade, want dat is de wil van God (1 Petr. 2:13). Zij is immers Zijn dienareis, en in haar majesteit zien wij de schittering van Gods soevereiniteit. Het is dan ook opmerkelijk, hoe de apostelen de gemeente, die leefde onder een heidensche overheid, die haar vijandig was en vervolgd, opwekken den koning te eeren, zoo als zij God vreezen. Maar wat de overheid niet mag en nimmer mag is het binden van de consciëntie. Zij kan ons niet iets opleggen, wat tegen onze overtuiging ingaat. Men moet Gode meer gehoorzamen dan de menschen. Een socialistische tyrannie, die haar anti-christelijke praktijken den burgers wil opdringen, is dan ook verwerpelijk. De overheid eerbiedige, natuurlijk onder dit beding, dan aan de waarheid en redelijkheid, aan de orde en rust geen nadeel berokkend worde, de vrijheid van het geweten²⁾.

Zelfs in kwesties als van dienstweigering h.v. Hierover heeft Dr. Kuyper het volgende geschreven.

De consciëntie is, zoo zegt hij, „het schied der menschelijke persoonlijkheid, de bron van het nationaal geluk. En nu weten we zeer goed, dat in onze zondige toestanden ook ten opzichte der consciëntie twee verkeerdheden kunnen voorkomen: 1o, dat men zijn consciëntie misbruikt als heilhelachtig voorwendsel, en 2o, dat de consciëntie dwaalt in wat ze wil. En we begrijpen dan ook uitnemend, dat de overheid o zoo gaarne van die omstandigheid gebruik zou maken om ook dat laatste botwerk, dat haar daerover weerstond, te overrompelen, door ons diels te maken, dat te wichten voor een zoo onzekere consciëntie, haar eere te na komt. Maar al geven we het bestaan dezer moeilijkheid volkomen toe, dan aarzelen we toch nog geen oogenblik, om liever noodeloos tienmaal voor een verkeerde consciëntie uit den weg te gaan, dan ook slechts een enkele maal een goede consciëntie te onderdrukken. Tienmaal beter een staat, waarin enkele zondelingen een tijdlang door misbruik van de consciëntievrijheid zichzelf belachelijk kunnen maken, dan zulk een, waarin men, om deze excentriciteiten te voorkomen de consciëntie zelve dorst aanranden. En daarom staat het bij ons bovenaan, als heilige, als onomstootelijke regel: zoodra een onderdaan zich op zijn consciëntie beroept, wijke de Overheid uit eerbied voor het heilige terug. Dan dwinge ze nooit. Noch tot de eedaflegging. Noch tot den krijgsdienst. Noch tot schoolbezoek. Noch tot vaccinatie, of wat dies meer zij. Want in trouwe, als het op een strijd van het vaderland voor zijn vrijheid aankomt, zal uw onafhankelijkheid tienmaal beter bevestigd zijn door een krachtig consciëntielevens in de natie, dan door een honderd Mennonieten meer in het gebied.³⁾

K. D.

¹⁾ Zie uitvoering hierover: Dr. H. H. Kuyper, De Christelijke Vrijheid, blz. 34—50.

²⁾ Idem, blz. 51—59.

³⁾ Ons Program, blz.

UIT DE SCHRIFT.

Mijn Liefste.

Dat is de stem mijns Liefsten: ziet Hem, Hij komt, springende op de bergen, huppelende op de heuvelen! Hooglied 2:8.

Behoeven wij ooit te vragen, waarover wij met elkander spreken zullen, mijn ziel?

Als ik dicht bij u mag leven, wat hebben we dan oneindig rijke stof voor fluistergesprekken. En toch is er ook maar één onderwerp, dat ons alleen aantrekt.

Het is eigenlijk geen onderwerp, maar een Voorwerp, een Persoon.

Wij dwalen af, wij verstaan elkanders fluisteringen niet, wanneer wij het niet hebben over Hem.

Over heel de wereld, over al wat adem heeft, kunnen wij ons met elkander onderhouden, als het maar met Hem in verband staat; als Hij die wereld maar draagt ook voor ons bewustzijn; als wij alles maar zien, liggend aan Zijn voeten.

Maar de heerlijkste momenten, die wij samen doorleven kunnen, zijn wel deze, dat alles uit ons oog verdwijnt en dat wij niemand zien, dan Hem, onzen Jezus alleen.

O, dat gebeurt niet zoo dikwijls.

Tusschen Hem en ons zijn nog zooveel wolken en donkerheid.

Een enkele maal echter scheurt weleens de hemel. Dan zien wij Jezus, met eer en heerlijkheid gekroond.

En zien wij Hem ook veel dichterbij. Dan zit gij, o ziel, als een Maria aan Zijn voeten.

En gij luistert en onder het luisteren houdt gij den adem in.

En ik luister en ik kan bijna geen adem halen van ontroering, als ik u als de zephyr zoo zacht Hem hoor aanspreken: mijn Liefste!

Zijt gij het, mijn ziel, zijt gij het werkelijk, die daarmee u tot Jezus richt.

Hoe durft gij!

Gij waart steeds zoo beschroomd.

Gij riep zóó voortblurend: „zie mij niet aan, dat ik zwartachtig ben, want Uw zon heeft mij beschonen“, dat het was, als wildet gij Hem daarmee op een afstand houden.

Als wildet gij betuigen: Heere, ik ben het niet waardig, dat Gij tot mij zoudt inkomen.

En nu heet het opeens: mijn Liefste?

Loch ik begrijp u.

Jezus liet zich door uw bede om verre van u te blijven niet weerhouden.

Hij wilde bij u zijn.

Gij hoordet Zijn zilveren geluid.

En toen klonk het spontaan: dat is de stem mijns Liefsten.

Misschien schrokt gij wel, toen het uw mond was ontvallen.

Maar het is er uit.

En het blijft gesproken.

O ziel, hoe zalig, dat gij dien naam kondt lispelen.

Mij dunkt, zoo moet de Magdaleensche eens haar „Rabbouni“ hebben gesnikt.

Val neder, o ziel, als aan Zijn voeten.

De vrouwe van Magdalena heeft over haar „Rabbouni“ nooit berouw gehad, hebt gij het dan ook niet over uw „mijn Liefste“.

Ik ben zoo blij, ik ben zoo verrukt, dat ik het gehoord heb.

Ik zal het nooit vergeten, al word ik nog zoo oud.

Ja, ik wensch het nog eens te hooren en nog eens en nog vele, vele malen.

Voor Jezus moogt gij u vrij uiten.

Tegenover Hem behoeft gij geen enkel voorbehoud te maken.

Springt op van vreugd en juicht, gij, die in het stof woont: mijn ziel heeft gezegd: mijn Liefste!

Maar wat roep ik daar getuigen bij?

Als de menschen, als de broeders komen, om te zien wat er geschied is, zou ik het dan wagen er openlijk voor uit te komen: mijn ziel heeft gezegd: mijn Liefste?

Ik aarzel.

En mijn aarzeling wordt groter.

Het hooge woord komt over mijn lippen niet. Is dit zonde van mij?

En dan herinner ik mij hoe Paulus tot Corinthiërs schreef, dat hij niets onder hen wenschte te weten dan Jezus Christus en dien gekruist.

Hij schreef niet: mijn Liefste en dien gekruist.

En nu voel ik het zóó: ik mag en moet belijden, dat Hij mijn Heiland is. Dat sluit alles in, ook dat Hij uw Liefste is, o mijn ziel. Maar ik moet dat niet te veel tegenover anderen onder woorden brengen.

Ik moet dat bewaren als het geheim van onzen onderlingen omgang, in de stilte, als alleen de koeltjes van Gods goedertierenheid ruischen, als we gezeten zijn in den tuin van den eeuwigen Hovenier.

Dan vertelt gij mij van de stem uws Liefsten. Dan prinzten we daarover.

Dan wék ik opeens u op: loof den Heere, mijn ziel en al wat binnen is, Zijn heiligen Naam. Mijn Liefste.

Die naam is te leer voor het verkeer onder de menschen.

Daarom zullen wij er zuinig mee zijn naar buiten. Maar des te kwistiger naar binnen.

Toch kunnen er gevallen zijn, dat ik dat geheim tusschen ons aan anderen moet openbaren.

Wat deed de heilige Paulus, toen zijn recht om den apostelnaam te dragen, werd betwist, toen zijn kindschap werd aangevallen?

Verdedigde hij er zich niet mee, dat hij niet meer leefde, maar Christus leefde in hem en voegde hij er niet aan toe „die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven“?

Zie, als er zijn, die mij mijn deel aan Christus willen rooven, dan kan ik mij niet inhouden, dan moet ik aan ons zoet geheim openbaarheid geven, dan zal ik met een brandend hart er van gewagen, dat Hij mijn ziel, en dat gij, o mijn ziel, Hem hebt liefgehad en Hem liefhebben zult tot in eeuwigheid.

En ook als daar een Belialsmen komt, die mijn Heiland in Zijn eer wil korten, als daar met zwaren stap Goliath andreunt en mijn Heere Jezus hoort, dan zal ik het uitschreeuwen: blijft af van den Heilige, want Hij is de Liefste mijner ziel.

Maar ik schreeuw dat niet zoo vaak uit.

Wordt dan in den tegenwoordigen tijd uw Liefste niet gesmaad, wordt Hij niet gehoord?

O ziel, ik weet niet, waar ik mij versteken, hoe ik mij schamen moet.

Uw Liefste wordt gruwelijk onteerd, gruwelijker dan ooit te voren en ik houd mij stil, het heeft den schijn alsof ik er niet om geef.

Zij willen uw Liefste andermaal kruisigen en openlijk te schande maken en ik verroer mij schier niet, mijn protest klinkt zoo zwak, ik wil er de behaaglijkheid des levens niet door laten storen.

Ziel, o ziel, wat ben ik schuldig!

Laat ons toch spoedig de eenzaamheid zoeken. Laten wij ons buigen over het Woord.

Misschien brengt de Geest contact aan.

Misschien — o ik hoop het — moogt gij mij dan weer waarschuwen: dat is de stem mijns Liefsten.

Dan zal ik mij voor Hem nederwerpen.

Dan zal ik steunen: Liefste mijner ziel, ik voel mij kond noch heet, ik geloof, dat ik een lauwe Laodiceër ben, maar o, spuw mij toch niet uit Uw mond.

HEPP.

KERKELIJK LEVEN.

Synode-Indrukken.

VIII.

Buitenlandsche Kerken.

De „N. R. Cl.“ wees er op, dat onze Synode een eenigszins oecumenisch karakter droeg.

Het is dan ook voorzeker iets om mee ingenomen te zijn, dat onze Synode afgevaardigden van onderscheiden buitenlandsche kerken in haar midden mocht zien.

Hartelijk werden zij verwelkomd, hartelijk was hun toespraak, hartelijk werden zij beantwoord.

Toch rees bij mij de vraag: wat hebben de afgevaardigden, die geen Hollandsch spreken of verstaan, eigenlijk aan zulk een bijwoning van de Synode.

Wat ze ervan meedragen is de begroeting en de kennismaking met een paar Synode-leden.

Maar het verhandelde op de Synode gaat aan hen voorbij.

Dat is stellig niet het doel der afvaardiging.

Vooral in onzen tijd, waarin aan het internationale element zooveel waarde wordt gehecht, en terecht, waarin tal van internationale congressen worden gehouden, waar men zich voor elkander verstaanbaar maakt, waarin men zooveel mogelijk van elkander zoekt te leeren, wordt hier een leemte openbaar, die behoort te worden aangevuld.

Onze vaders hadden het ten deze gemakkelijker. Met het Latijn kon men ieder, uit welk land hij ook kwam, bereiken.

Nu is dat anders.

We troffen het in Utrecht gelukkig, insoover het meerendeel der afgevaardigden het Hollandsch machtig was.

En we waren er zeer verblijd mee, dat Dr. Beets zelfs aan de discussies deelnam.

Zoo hoort het eigenlijk.

Moesten we niet pogen, dat alle afgevaardigden het zóóver konden brengen?

Met de Schotten had ik een oogenblik medelijden.

Ze zaten er zoo zielig bij.

Ze verstonden van het verhandelde niets.

Zoo nu en dan schoof iemand, die het Engelsch machtig was, zijn stoel bij hen en maakte een praatje.

Maar natuurlijk werden ze daardoor niet op de hoogte gehouden van de voorstellen en de debatten. Spoedig zag men hen niet meer.

Ik kreeg den indruk alsof ze waren „afgedropen“.

Het leek wel iets op het: „hoe zouden wij een lied des Heeren zingen in een vreemd land“?

Mij dunkt, daarin ware toch wel verandering te brengen.

Indien door de Synode één broeder, polyglot van aanleg, werd aangewezen om aan de tafel der afgevaardigden plaats te nemen en dezen in het kort op de hoogte te houden van de discussies, ware hiermee veel gewonnen. Dan konden zij zich ook in de discussies mengen en hun woord door broeder Polyglot vertaald worden.

Zoo iemand zou er zich geheel aan moeten geven en derhalve geen Synodelid mogen zijn. Of indien zulk een veelzijdige tolk niet gevonden kon worden, zou men een paar broeders kunnen uitoonigen, die zoo noodig elk een taal voor hun rekening namen.

Onze kerk heeft zulke krachten wel.

Zóó zou de vertegenwoordiging eerst tot haar recht kunnen komen.

Ook zag ik gaarne, dat de ontvangst der buitenlandsche afgevaardigden zich wat plechtiger toedroeg.

Op dat gebied ontbreekt het ons al te zeer aan hoffelijkheid.

En het is veel meer dan een hoffelijkheidskwestie.

Het internationale belang van onze Gereformeerde wereld- en levensbeschouwing is hierbij ten nauwste betrokken.

Afscheid van Prof. Sebestyen.

Prof. Sebestyen moest tot zijn en onzen spijt zijn afscheid schriftelijk nemen.

Hij voe
Dit noo
gewensch
Hij schij
Gelukkig
een briefje
ken, dat b
aan ons.
Ter Syr
dat God h
een man
helder inz
op wat h
Hij wer
De Heer
aanschou
Van h
der een

Dr. Beets
uitspreken

Hij gaf
heid, dat
Nederland

En zijn
Er stra
Zijn zie
zooveel ge

Totnogte
in Amerik
wij. Nu is

Zijn bez
had hem.

Ter gel
H. M. de
door getro
kerken ge

in het
Dr. Beets

bijzondere
op de tril
Koningin;

dat het ja
vaderland.

Dit is l
Het wa

Synode u
gebleven, l
zou hebbe

Noord-Holl
had nog i
ziel had

Amerika
het evang
met ande

smeekte h
dan totno
aangripen

nog den es
missen. H
en allen, e

tig zonder
loren zou

Door zó
mystieke
Het wa

Er werd
trant.

Maar di
Ook de
Dr. Beets

dat dit w
Synode or
van een t
aan.

En de
teen hij e
dachte ge
niemand i

Hij uitte
nog menig
Een we

Onze ke
wezen, de
stem.

In dit
buitenland
een: gaaf

Velen h
den gekle
gevoed.

De Syn
haar waar
in dezen

ook Depu
tenlandsch
mogelijken

Ook we
overleg m
om gelde
jongeliede
en in de

Reeds s
de Vrije
fonds heel

zóó sterk